

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 4Er/225/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613201429
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Robert Droppa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5613201429.3

Uznesenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš, vo veci exekúcie oprávnenej Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenej Advokátska kancelária Antovszká s. r. o., so sídlom Bárdošova 2/A, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti povinnej E. Č., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. G. XXX, pre vymożenie pohľadávky 660,28 eura, vykonávanej súdnou exekútorou JUDr. Luciou Adamcovou, so sídlom Exekútorského úradu Miletičova 21, Bratislava, pod spisovou značkou EX 107/13, o sťažnosti súdnej exekútorke proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 03. 05. 2019, sp. zn. 4Er/225/2013, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súdnej exekútorke JUDr. Lucii Adamcovej súd udelil poverenie č. 5505*043638 zo dňa 28. 02. 2013 na vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť 660,28 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 506,85 eura od 15. 02. 2011 do zaplataenia, trovy predchádzajúceho konania vo výške 157,41 eura a trovy exekúcie. Exekučným titulom je vykonateľný platobný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 30. 08. 2012, sp. zn.1Ro/681/2012.

2. Vzhľadom k tomu, že uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 19. 12. 2018, sp. zn. 8Odk/300/2018, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 31. 12. 2018, bol vyhlásený konkurz na majetok povinnej, súd uznesením zo dňa 03. 05. 2019, sp. zn. 4Er/225/2013 exekúciu zastavil a oprávnenej uložil zaplatiť súdnej exekútorke trovy exekúcie vo výške 44,95 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. V zákonnej lehote podala súdna exekútorka proti predmetnému uzneseniu sťažnosť, nakoľko došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd tým, že nepriznal súdnej exekútorke trovy exekúcie, nedodržel zákonný postup, a preto je napadnuté uznesenie nezákonné a neudržateľné. Exekučný poriadok neprípúšťa stav, aby tu existovali trovy exekútora a neexistoval by nárok na ich priznanie a ani subjekt povinný ich zaplatiť. Súdna exekútorka namietala nepriznanie tzv. budúcich výdavkov, keď poukázala na to, že po formálnom zastavení exekúcie vznikajú súdnemu exekútorovi ďalšie trovy exekúcie, napríklad poštovné za doručenie konečného vyúčtovania exekučného konania a poštovné za vrátenie poverenia, ktorých výšku však súdny exekútor vie vyčísliť aj vopred, a preto je v uznesení o zastavení exekúcie reálne možné rozhodnúť o všetkých trovách exekúcie, to znamená aj o tých, ktoré vzniknú po právoplatnom zastavení exekúcie. Iným výkladom súd vytvára situáciu, keď tieto trovy musí uhrádzať súdny exekútor z vlastných zdrojov. Poukázala na to, že žiadnym spôsobom nezavinila zastavenie exekučného konania, a preto tu nie je žiaden zákonný dôvod pre nepriznanie trov exekúcie v časti tzv. budúcich výdavkov. Súdna exekútorka namietala aj nepriznanie odmeny za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie do zápisnice. Poukázala na ustanovenie § 193 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 03. 2017 s § 21a vyhlášky. Trovy za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie do zápisnice predstavujú súčasť trov exekúcie a súd svojvoľným a ojedinelým výkladom vyhlášky v neprospech

súdneho exekútora spôsobil nesúlad s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v rozpore s princípom právnej istoty. Na základe uvedeného súdna exekútorka navrhla, aby zákonný sudca sťažnosti vyhovel a aby oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť trovy exekúcie vo výške 68,35 eura.

4. Oprávnená v písomnom vyjadrení poukázala na to, že pri doslovnom výklade zásady rozhodovania podľa stavu v čase vydania rozhodnutia, je možné priznať len tie trovy, ktoré sú v danom čase zo strany súdnej exekútorky preukázané. Pokiaľ ide o uplatnenú odmenu za spísanie návrhu do zápisnice, oprávnená má za to, že ide o trovy oprávnenej a nie súdneho exekútora, pričom zaviazaním oprávnenej k úhrade tejto sumy v danom prípade by došlo k absurdnej situácii a síce, že oprávnená by danú náhradu uhradila dvojnásobne, jednak pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie a následne na základe súdneho rozhodnutia o zastavení exekúcie.

5. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

6. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 03. 2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

7. Podľa § 248 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 249 C. s. p., súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

9. Podľa § 250 ods. 1 C. s. p., ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Sťažnosť súdnej exekútorky je nedôvodná. Súdu v prvom rade nie je zrejmé, aký zákonný postup nemal byť pri rozhodovaní o trovách exekúcie zo strany súdu dodržaný. Nie je pravdou, že Exekučný poriadok nepripúšťa stav, aby tu existovali trovy exekútora a neexistoval by nárok na ich priznanie a ani subjekt povinný ich zaplatiť, ako to tvrdí súdna exekútorka. Pokiaľ by takýto výklad ustanovení Exekučného poriadku, ktoré upravujú nárok súdneho exekútora na náhradu trov exekúcie, obstál, ustanovenie § 200 ods. 5 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 03. 2017 by bolo nadbytočné a súd by tak vôbec neposudzoval dôvodnosť uplatnenej výšky náhrady trov exekúcie. Nie každé vzniknuté trovy súdnej exekútorky v priebehu vykonávania exekúcie automaticky zakladajú jej nárok na priznanie ich náhrady, a to z dôvodu, že súdna exekútorka má nárok len na náhradu účelných trov exekúcie, ktoré zároveň spĺňajú podmienku preukázateľnosti a hospodárnosti. Inými slovami, súdna exekútorka nemá automaticky nárok na náhradu trov exekúcie vo výške, ktorú si uplatní. Pre rozhodnutie súdu o výške náhrady trov exekúcie je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia. Uvedená zásada, samozrejme, neplatí len v exekučnom konaní, ale v každom súdnom konaní, pričom je aj legislatívne vyjadrená v ustanovení § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Je teda vylúčené, aby súd v rozhodnutí, ktorým zároveň určuje výšku trov konania, priznal akémukoľvek subjektu náhradu nepreukázaných trov, ktoré navyše ku dňu rozhodovania nevznikli. Samozrejme, po zastavení exekúcie súdnej exekútorke vznikajú ďalšie výdavky, avšak možnosť súdneho exekútora určiť ich predpokladanú výšku, nemôže nahradiť podmienku priznania trov spočívajúcu v ich preukázateľnosti. Úvahy súdnej exekútorky o tom, kto zavinil alebo nezavinil zastavenie exekučného konania, neobstoja, nakoľko dôvodom zastavenia exekúcie bolo vyhlásenie konkurzu na majetok povinného, za ktorej situácie znáša účelné trovy exekúcie oprávnená. Súdnej exekútorke tak nebola priznaná náhrada tzv. budúcich výdavkov z dôvodu akéhokoľvek zavinenia zastavenia exekúcie, ale z dôvodu, že tieto nevznikli do času rozhodovaniu súdu.

11. Vyššia súdna úradníčka správne nepriznala exekútorke ani odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie do zápisnice, nakoľko nejde o trovy, ktoré by vznikli súdnej exekútorke, ale o trovy, ktoré vznikli oprávnenej. Pokiaľ oprávnená využije možnosť spísania návrhu na vykonanie exekúcie do zápisnice, je povinná po spísaní zaplatiť súdnej exekútorke odmenu vo výške 16,50 eura a tieto trovy následne, pokiaľ ich možno považovať za účelné, sú súčasťou vymáhaného nároku oprávnenej, avšak nie súčasťou trov súdnej exekútorky. Nejde o svojvoľný a ojedinelý výklad vyhlášky v neprospech súdneho exekútora, ale o celkom logickú aplikáciu konkrétnych ustanovení na daný skutkový stav. Odmenu za spísanie návrhu

na vykonanie exekúcie znáša oprávnená, rovnako ako aj súdny poplatok, prípadne trovy právneho zastúpenia a tieto trovy oprávnenej sú súčasťou vymáhaného nároku oprávnenej, nie sú trovami exekúcie súdnej exekútorke. Pokiaľ súdna exekútorke poukázala na tri rozhodnutia okresných súdov, súd konštatuje, že určite nejde o ustálenú rozhodovaciu prax tak, ako ju má na mysli čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

12. Na základe uvedeného súd sťažnosť súdnej exekútorke zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e j e** prípustné odvolanie.